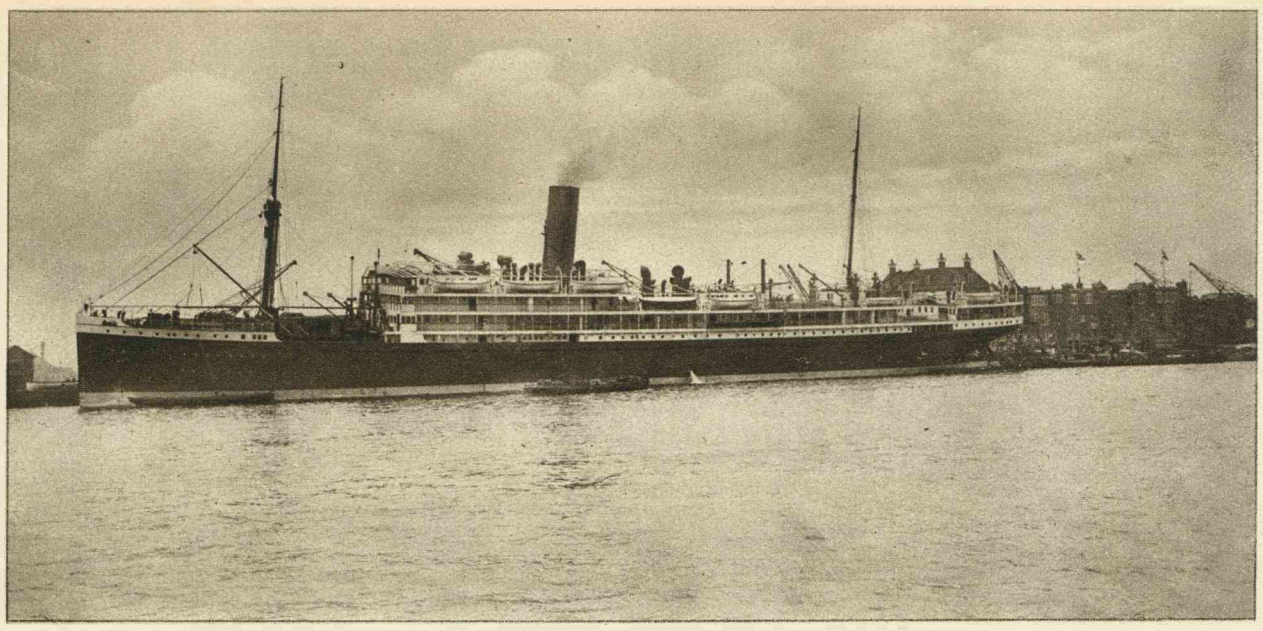

HET S.S. „KONINGIN EMMA" GEZONKEN.

Het s.s. „Koningin Emma" van de Stoomvaartmaatschappij „Nederland", is nabij Long-Sand (één der vóór de Theemsmonding liggende zandbanken ten Zuiden van Harwich) op een mijn geloopen en gezonken. Alle passagiers en opvarenden zijn gered. Het schip, dat in 1913 werd gebouwd en een der nieuwe dubbel-schroefstoombooten der Maatschappij was, was den 19en Augustus van Batavia naar Amsterdam vertrokken. *(V.F.B.)*

Ook Vera verliet haastig het huis en ik begaf mij langzaam naar boven. Zoozeer waren mijn gedachten vervuld van mijn eigen verdriet, dat ik den vluchteling geheel vergeten was. Hij kwam vanachter het gordijn te voorschijn, toen ik mistroostig op een stoel was neergevallen.

„God zegene u, mijnheer!" teemde hij.

„Kom hier!" beval ik.

Ik liet mijn beide handen langs hem heengaan, betastte hem overal, doch hij had niets, in geen geval een gouden bord onder zijn kleeren verborgen.

„Ga heen! Ik heb meer gedaan voor jou, dan ik verantwoorden kan," zei ik. „Ga nu heen!"

Even aarzelde hij.

„Ik zie dat ik den agent terug zal moeten roepen," zei ik.

Dit dreigement was voldoende. Snel verliet hij mijn atelier en even snel was ik hem vergeten; mijn eigen verdriet vervulde mij te zeer.

Een uur daarna, misschien langer, 'k weet 't niet, want men let niet op den tijd als men droef-onbeweeglijk zit te staren naar iets wat men niet ziet, na geruimen tijd dan, werd ik uit mijn droevig gepeins opgeschrikt door een zwaren stap op de trap.

Het was Foss. Ik keek op, onze oogen ontmoetten elkander.

„Keith Radley," zei hij, „ken je de menschen die boven je wonen?"

Ik keek hem wantrouwend aan. Had hij Vera uit mijn woning zien komen? Was het een strikvraag om achter de waarheid te komen?

„Ja!" antwoordde ik kort.

„Herinner je je dat Fairford-presenteerblad?" vroeg hij. „Dat in goud filigraan, dat je zoo bewonderde, toen je laatst bij mij was?"

„Ja!" zei ik weer.

„Dat is gestolen! Het werd schoongemaakt, het keukenraam stond open. De keukenmeid zag een hand door het venster en gaf een schreeuw. Ze zetten den dief dadelijk na en hij is in dit huis geslopen, ten minste — dat gelooven we. Heb jij iets gehoord?"

„Ik heb den dief niet gezien," antwoordde ik kalm.

„Ah! Gezien niet, maar wel gehóórd!" riep hij uit.

„Neen!"

„Hij verborg het tusschen zijn jas; de meid zag het!"

Maar ik had den man overal betast en zijn ribben gevoeld. Hij kon onmogelijk het blad bij zich gehad hebben. Foss ging voort:

„Wie wonen hierboven?"

„Juffrouw Kingham, beeldhouwster; Abington, de handelsreiziger en Withington en Kemble, artisten."

„De dief moet zich hier in huis ergens verscholen hebben, dat weet ik zeker," zei hij, „die politieagent is een sukkel, maar hij is nu op zijn hoede."

„Zoo!"

„Is er iemand hierboven dien je verdenken kunt?"

„Neen!"

„Hm!" ging Foss voort. „Er zal hier aanstonds een detective van Scotland Yard komen. Ik hoop dat je jezelven voldoende zult kunnen verdedigen."

„Wat? Verdenk je mij?" vroeg ik verbaasd.

„Ja, om twee redenen. Artisten zijn dwaas genoeg om een dief te herbergen, als ze niet desperaat genoeg zijn om zelf te stelen!"

„Dus u verdenkt mij, mijnheer Foss?"

„Ik zou niet verwonderd zijn, als je om mijn huis sloop, om een geheim tête à tête met Vera te hebben," hernam hij. „Ik verwacht niet dat je veel om mijn waarschuwing geven zult. Je zoudt een onderhoud met haar stelen als je kon."

Hij lachte grimmig en vroeg toen plotseling:

„Heb je haar gezien, sedert je mijn brief ontvangen hebt?"

„Mijnheer Foss, de deur staat achter u open!" zei ik.

„Waarom lieg je niet en zegt „neen"? Dus je hebt haar gezien. Waar? Hier of . . ."

Zijn gelaat was rood van woede. Langzaam naderde hij mij en ging voort: „Ben je in mijn huis geslopen, Keith Radley?"

Ik leunde achterover in mijn stoel.

„Het is een voorrecht van den ouderdom dat u de jeugd ongestraft beleedigen mag," merkte ik op. „Je weet dat je veilig bent. Als je dertig jaar jonger was, smeet ik je van de trappen."

„Dat zou een dief zijn rechter, die hem veroordeelt, ook doen, als de bewaking het niet verhinderde," merkte hij lachend op. „Jij bent arm en wanhopig. Zag je het presenteerblad, toen je op Vera wachtte?"

„Pas op! Ik mocht eens vergeten dat je zestig bent," dreigde ik en stond op. „Je moest liever gaan voor ik 't doe!"

Zijn oogen keken onderzoekend mijn atelier rond. Hij luisterde niet naar mij. Ik had evengoed tegen de muren kunnen praten. Opeens liep hij op het raam af en schoof de gordijnen opzij.

Daar! Onder het venster, rechtop tegen den muur gezet, stond het Fairford schenkblad!

Toen ik het prachtige gouden smeedwerk zag, begreep ik dadelijk wat er gebeurd was. De dief had het onder zijn jas verborgen gehad, toen hij binnenkwam. Hij had zich toen onmiddellijk achter het gordijn verborgen en het daar neergezet. Geen wonder dat hij aarzelde en naar de portières keek, toen ik hem wegstuurde.

„Zoo! De schoelje had het dus toch!" riep ik woedend uit. „Het was donker toen hij binnenkwam en had het reeds verborgen, toen ik licht opstak."

„De rand van het blad kwam net onder het gordijn te voorschijn," zei Foss, ging naar de deur en sloot die.

„Het was stom van jou, Keith Radley."

„Hoe kon ik dat weten?" protesteerde ik.

„Het oog van een artist moest den glimmenden rand gezien hebben. Je had wel een betere schuilplaats mogen opzoeken!" merkte hij koeltjes op.

„Wat wil je zeggen . . ."

Ik keek hem ten hoogste verbaasd aan.

„Mijn wantrouwen was reeds eerder opgewekt. Nu weet ik het zeker," ging hij voort. „Wel, heb je nog iets te zeggen voor ik den politieman roep?"

„Roep hem, als je plan hebt jezelven belachelijk te maken," zei ik berustend, ziende dat het hem ernst was en dat ik mij in een lastig parket gebracht had. „Ik zat hier in het donker. Een man komt hier binnen en verbergt zich achter het gordijn. Hij zweert mij dat hij niets gestolen heeft. De agent was gemakkelijk te overbluffen. Toen deze weg was, heb ik den man zorgvuldig gefouilleerd. Hij had geen gestolen voorwerpen bij zich. Het is nu natuurlijk gemakkelijk te begrijpen, wat hij deed."

„Mijnheer Radley," merkte Foss schamper op, „ik dacht dat je artist was en niet een schrijver van sensatieromans."

„Geloof je mij niet?" riep ik uit, half woedend, half lachende.

„Waarom zou ik dat?" vroeg hij kalm. „Ik moet òf nou je gelooven en niet gelooven Keith Radley van daarstraks, òf vice-versa. Daar straks zwoer je dat je den dief noch gezien noch gehoord had. Nou zeg je . . ."

„Ik heb je gezegd, ik wist niet dat hij de dief was."

„Ik vraag je excuus! Ik zie wel je bent geen schrijver. Dan zou je nooit zulken onzin hebben uitgekraamd! Een grap moet aanneembaar zijn, al is ze nog zoo gezocht. Ik veronderstel dat je gedacht hebt, dat die kerel, die een anders kamer binnensluipt en een gestolen voorwerp achter een gordijn verbergt en zwoer dat hij niets had, de minister van justitie was! Je zult voor den rechter een geloofwaardiger verhaaltje moeten verzinnen, of bekennen.

Ik nam mijn hoed en liep naar de deur.

„Wel?" vroeg hij, mij aanstarende.

„Doe het gas uit als je weggaat," zei ik. „Goeden avond!"

Ik opende de deur. Hij ging naar 't raam en deed dit open.

„Er staat beneden een politieagent. Als je een voet in de straat zet zal hij je arresteeren. Je doet beter niet weg te gaan, Radley!"

„Heb je lang genoeg voor gek gespeeld?" vroeg ik.

„Probeer maar niet mij te overbluffen, Radley, dat gebeurt toch niet. Het spijt me voor je, waarachtig, maar . . ."

„Houd je deelneming maar voor je zelf," riep ik uit, woedend en beleedigd.

„Heel goed, maar . . ." — Hij aarzelde.

PROF. DR. C. H. J. W. J. GEESINK.

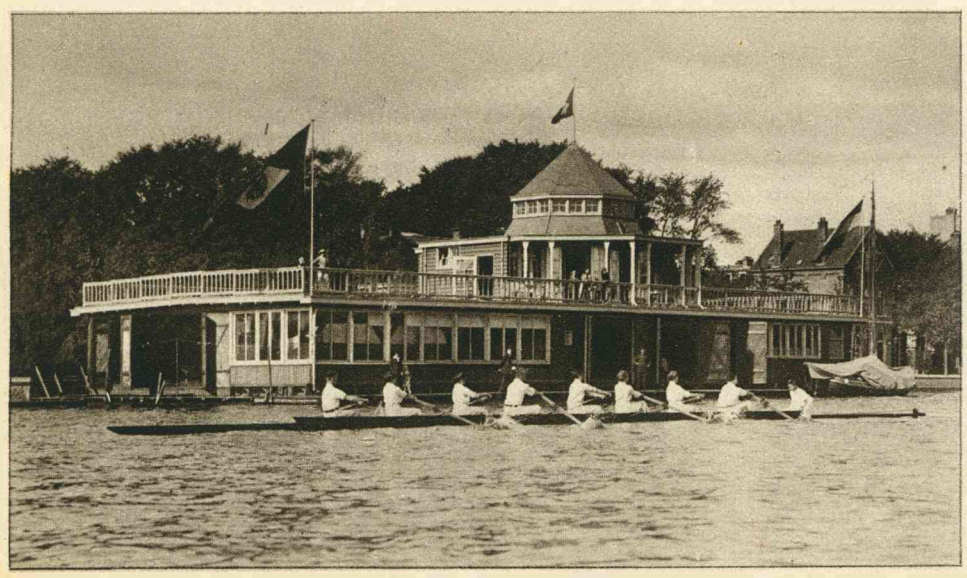

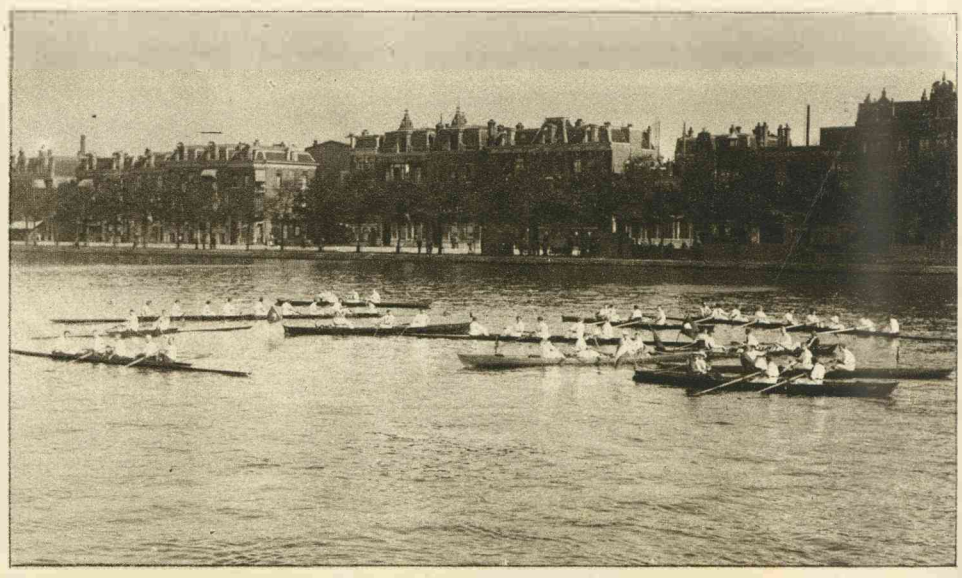
JHR. MR. W. H. HOEUFFT.

J. JONGEPIER.

Zondag 19 Sept. herdacht Prof. Dr. C. H. J. W. J. GEESINK, hoogleeraar in de Godgeleerdheid aan de vrije Universiteit te Amsterdam, het feit dat hij vóór 25 jaar het ambt van hoogleeraar aanvaardde. — Aan Jhr. Mr. W. H. HOEUFFT te Middelburg, werd op zijn verzoek eervol ontslag verleend als rechter aan de rechtbank aldaar. — 23 September vierde de heer J. JONGEPIER, rijksboekhouder 1e kl. te Den Haag, zijn 40-jarig jubileum als ambtenaar in rijksdienst.

INWIJDING VAN HET NIEUWE CLUBGEBOUW VAN „NEREUS".

Verleden week is in tegenwoordigheid der leden en talrijke genoodigden het naar de eischen des tijds verbouwde clubgebouw van de Amsterdamsche roeivereeniging „Nereus" op plechtige en feestelijke wijze ingewijd. Links: Het verbouwde clubgebouw. Rechts: De ter gelegenheid van de inwijding gehouden clubtocht, waaraan door zeer veel booten werd deelgenomen. *(V.F.B.)*